Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36559
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

quā tenebre minime cōprehendere possunt. Diocletia
nus impator dixit. Consule animę tuę & sacrifica dis.
ne diuersis pęnis moriaris. Ses uitus &c. Hoc ego desi
dero adilla palmā puenire. quā dns repmisit electis
suis. Tunc impator iussit mynistris suis eos incarcerē
introduci. & ducentas libras ferri poni sup colla eorū.
Et dū introducti fuissent incarcerem oneratī. ita ut
& ipsi custodes mirarentur. ses uitus exclamauit uoce
magna & dixit. O s in auxiliū nrm intende. & accele
ra & libera nos de hac pęna. sicut liberasti tres pueros
de camino ignis ardentis. & sicut susannā de falso cri
mine. Inquib uerbis illuxit totus carcer. & factus ē
terremotus magnus. Angelus autē dni descenderat
adillū in illa hora dicens ei. Vite surge. Et statim fer
rum factū est sicut cinis. & erant una uoce psallentes.
Benedictus ds quia uisitauit nos. & fecit redemptio
nem plebis suę. & erexit cornu salutis nobis. in domo
dauid pueri sui. Hoc audiens carcerarius. currens
in palatio. clamabat uoce magna dicens. Impator.
ciuitas perit. homines pielitantur. Impr diocletia
nus dixit. Quid dicis. Carcerarius respondit. Vitum
quē nobis tradidisti incarcerem. intus claritas lumi
nis ei magna ē. & odor inestimabilis. & est cū illis ur
cui aspectū nullus hominū tolerare potest. Tunc
iussit impator ministris suis arenā pparare dicens.
Bestiis tradam animas eorū. & uidebo si ds eorū potē
eos liberare de manibus meis. Et cum introducti fuis
sent in amphitheatrū. sanctus vitus ammonuit mo
destum patrē suū ut non expauescerē. dicens ei.